

15. Afsnit

Martinus sidste ufuldendte manuskript, og forholdet til Per Thorell.

15.1 Kildematerialet.

Som Martinus nævnte flere gange i sine taler ved sin 81 års, 82 års, 83 års og 89 års fødselsdag og ved andre lejligheder, så arbejde han i de sidste år af sit liv på en bog, der skulle være en form for introduktion til hans store værk ”Livets Bog”, og til hans kosmologi i det hele taget.

Samtidig skulle den nye bog, og det var måske det væsentligste, være af en sådan art, at den gav en klar forståelse af sammenhængen mellem det, Martinus havde skrevet, og Kristi budskab til menneskene. Den nye bog skulle hedde ”Det Tredje Testamente” som en antydning af, at dette var testamente nr. 3 i rækken, hvor det første var det Gamle Testamente, det andet var Det Ny Testamente, og nu altså Det Tredje Testamente.

Martinus fornemmede omkring 1970 at det ville være ønskeligt at udarbejde en sådan bog. Han omtalte det først offentligt i sin fødselsdagstale i 1971 til sin 81 års fødselsdag. Efterfølgende talte han ofte om bogen som han nu arbejdede på. Vi kan få et nærmere indblik i arbejdet med bogen ved at se på de referater, som Per Thorell har skrevet fra sine samvær med Martinus. Martinus kom til te hos Per Thorell hver anden søndag eftermiddag i hele den periode hvor han skrev på bogen og helt frem til sin død i 1981.

Per Thorell var uddannet bogtrykker og var selv en meget dygtig skribent, der gennem sit liv har skrevet et utal af artikler af religiøs art. Han har endvidere oversat flere bøger til dansk fra andre sprog. Per Thorell hjalp derfor Martinus med at renskrive hans manuskript og drøfte forskellige passager i sproget, og dette var Martinus glad for. Per Thorell

fik, efterhånden som Martinus skrev, manuskriptet til renskrivning. Ved Martinus død lå der 129 sider renskrevet manuskript, men manuskriptet var ikke fuldført og Martinus ændrede hele tiden på indholdet for at gøre det mere målrettet til den opgave, som han havde tiltænkt det, nemlig at hjælpe mennesker til at forstå sammenhængen mellem hvad Kristus har sagt, og som er refereret i Det Ny Testamente, og hvad Martinus har skrevet i sin kosmologi.

Per Thorell havde i mange år søgt at finde sandheden om livets mening, og derfor havde han studeret mange forskellige religioner og åndelige strømninger. Han var bl. a. også interesseret i astrologien som et muligt værktøj til at forstå den store sammenhæng. Per Thorell var et overordentligt følelsesbetonet menneske, og da han blev opmærksom på Martinus og hans kosmologi, hvilket han blev i 1947, følte han at han nu havde mødt den lærdom, som han havde ledt efter i det meste af sit liv. Dette bevirkede, at han anbragte Martinus på en piedestal, og så op til ham som et guddommeligt væsen, hvilket Martinus ikke var så begejstret for, og søgte at korrigere, men uden held. Dette forhindrede dog ikke at Per Thorell samværsomt omgikkes Martinus på en sådan måde, at han havde et særdeles godt venskab med Martinus til glæde for begge.

Per Thorell nedskrev det vigtigste indhold af de samtaler han havde haft med Martinus. Disse nedskrevne passager fra samtalerne udformede han som et manuskript til en bog, han kaldte ”Testamentet” med undertitlen: ”Optegnelser fra samtaler og samvær med Martinus, som ud fra sin kosmiske dybdeindsigt på kristent grundlag har manifesteret en kosmologisk verdenstolkning, der rummer livsmy-

15.1 - Per Thorell fotograferet i begyndelsen af 1960'erne, knapt 10 år før han begyndte et nærmere samarbejde med Martinus. - pt

steriets løsning og åbenbaring af menneskehedens evolutionære bestemmelse". Manuskriptet der er på 131 sider sendte Per Thorell i august 1985 til Borgens forlag for at få det udgivet. Jarl Borgen ville dog ikke udgive det, da han mente der ville være for lille et publikum for så snæver en publikation. Per Thorell har foræret mig manuskriptet, så dette kan udnyttes til at supplere kildematerialet til denne bog. Det er allerede brugt i forskellige sammenhænge, hvor det har kunnet bidrage med oplysninger. Introduktionen til manuskriptet som jeg indføjer herunder, giver et godt billede af Per Thorells indstilling til Martinus som menneske.

INTRODUKTION

Gennem mange år har jeg i mine dagbøger sporadisk nedfældet visdomsord, der under mine samtaler med Martinus som åndelige solstrejf lyste op i mit sind. Det var dog først i 1977, jeg mere systematisk begyndte at nedskrive i hovedtræk, hvad vi havde talt om, og

specielt hvad Martinus havde sagt.

I perioden fra 1970 til sin død marts 1981 tilbragte Martinus regelmæssigt nogle timer hver anden søndag eftermiddag hos os. Jeg hentede ham ved Institutet på Mariendalsvej, hvor han jo også havde sin beskedne bolig, og kørte ham senere tilbage dertil.

Som naturligt er, så jeg forventningsfuldt frem til disse samvær, idet jeg fra mit første møde med Martinus i 1947 i ham så det åndelige lysvæsen, der ved sit ords lys kunne begejstre min sjæl og forløse mit sinds slumrende gudskraft.

Vor faste menu ved disse for mig ophøjede "nadverstunder" var te og hjemmebagte æbleskiver, der faldt godt i Martinus' smag. Samtalen gik som regel ivrigt, ikke blot ved tebordet og senere, men også undervejs ud og hjem. Oftest deltog en medarbejder eller to i samværet.

Samtalerne er skrevet ned som stikord samme dags aften eller dagen derpå og er senere under fordybelse udformet således, at de fremtræder som resumeer af de kosmiske dybdesandheder, der åbenbares under samtalerne forløb.

Den åndelige spændvidde i samvær og samtaler, der prægede disse for mig hellige stunder, skyldtes naturligvis udelukkende Martinus' permanent aktive intuition, der ikke lod noget dybere spørgsmål ubesvaret eller noget dybere emne ubelyst af den kosmiske logiks altafslørende lysvæld.

15.2 - Martinus i samtale med Per Thorell. - pt

Optegnelserne berører emner af såvel mere ”jordnære” tilsnit som emner omhandlende de sublime livsspektre, der fortøner sig ud over den fysiske sansehorisont, men med hvilke Martinus havde permanent intuitiv sansekontakt. Og det er navnlig disse sidstnævnte der udgør sådanne åndeligt værdifulde brudstykker eller fraktioner af den evige visdom, som Lars Nibelvang så træffende kaldte rodtanker, der kaster strålebundter af nyskabende ideer til alle sider.

Samtidig med disse uvurderlige glimt fra en højere bevidsthedsregion kan man også følge ligesom den gradvise udklang af Martinus’ rent fysiske nærværelse og således som en helhed betragte optegnelserne som en ”sidste nadver” i samvær med denne udsending fra den guddommelige verden.

Som det vil fremgå, var der intet gravitetisk over vore samvær og samtaler ud over den højtidsfornemmelse, der altid prægede mit eget sind, når jeg var sammen med Martinus eller talte med ham over telefonen. Tværtimod havde Martinus et muntert og optimistisk sindelag, der altid virkede smittende på omgivelserne. Meget sans for ægte humor havde Martinus også. Kun når vi var alene sammen, kunne jeg spore en dyb åndelig hjemve, som da han betroede mig sin inderlige længsel efter samvær med væsener af hans eget evolutionære væksttrin, en længsel efter at være frigjort af den materielle begrænsning, der hindrede ham i at fremtræde som den åndelige storhed, der var hans sande natur. ”Når mennesket vokser i ånd, bliver det tilsvarende mindre dominerende i kødet. Først når dette er åbenbart, er mennesket virkelig stort”.

Som det kan ses er Per Thorell meget følelsesorienteret i sin opfattelse af Martinus og ser ham som meget ophøjet. Dette havde Martinus som sagt lidt problemer med på forskellig måde, såvel i form af det Per Thorell skrev i sine artikler, som den måde hvorpå han omtalte Martinus til andre mennesker. Martinus gjorde hvad han kunne for at dæmpe Per Thorells følelser, og få dem bragt ned på et mere jordnært plan. Per Thorell blev ikke skuffet eller

fornærmet over dette og bestræbte sig på at holde lidt igen.

Fra Per Thorells dagbøger og fra andre af hans optegnelser har jeg allerede medtaget en del i forskellige sammenhænge, så jeg skal her kun medtage det der har relation til Martinus og Per Thorells samtaler om Martinus sidste og desværre ufuldendte manuskript.

Per Thorell skriver indledningsvis i sit manuskript:

”En gang i begyndelsen af halvfjerdserne kom Martinus til mig med nogle sider manuskript til en bog, som han ville give titlen ”Det Tredje Testamente” og som skulle publiceres gennem et forlag uden for Institutet og dermed udgøre sagens endelige åbning mod en bredere offentlighed. Martinus bad mig korrigere manuskriptet, efterhånden som arbejdet skred frem, hvilket jeg naturligvis med glæde og taknemmelighed sagde ja til.

Martinus havde længe talt om denne bog, der skulle danne epoke i hans forfatterskab. Det var kommet forlagsboghandler Jarl Borgen for øre. Han henvendte sig til Martinus og tilbød at udgive bogen. Martinus var glad for denne tilkendegivelse af interesse fra et af de store forlag og besluttede, at Borgens Forlag skulle foretrækkes.

Gennem en lang række år dominerede denne skabeimpuls Martinus’ bevidsthed og opfyldte hans sind med ildhu efter at se værket fuldkommet. Overalt hvor han færdedes, bragte han dette emne på bane og tændte dermed hos mange forventningen om en nært forestående nyskabelse af vidtrækkende dimensioner fra mesterens hånd og ånd.

Martinus fik skrevet mange afsnit af den påtænkte bog, og alle var de en fremholdelse af Kristus, hans mægtige altomspændende ånd og epokedannende inkarnation som Jesus af Nazaret samt hans levende demonstration af den humane alkærlighedens adfærd, der er menneskehedens fremtid.

Men årene gik, og selv om Martinus fortsat talte ivrigt om bogen og dens mission, blev

det mig efterhånden klart, at arbejdet med den var gået i stå. Martinus besluttede om-sider definitivt at opgive arbejdet med bogen og i stedet koncentrere sine kræfter omkring genudgivelsen af ”Livets Bog” med hovedtitlen ”Det Tredje Testamente” og ”Livets Bog” som undertitel. På dette tidspunkt forelå der 130 korrigerede sider manuskript.

Af de i det følgende refererede samtaler vil det fremgå, hvor stærkt Martinus gennem mange år var engageret i arbejdet med denne påtænkte bog, og med hvilke forventninger han så frem til dens fuldendelse. Emnet dukker bestandigt op under vore samvær, og for ikke at skabe forvirring har jeg overalt, hvor det drejer sig om dette ufuldendte værk, anvendt betegnelsen ”Testamentet” og ikke den påtænkte fulde titel ”Det Tredje Testamente”, der nu - måske mere korrekt – betegner samtlige værker af Martinus og i et og alt er en udlægning af de evige sandheder i Jesu Kristi liv og lære som højeste guddommelige logik, som videnskabernes videnskab og gudsåbenbaringsens kulmination. ”Testamentet” var tænkt at skulle udgøre Martinusmissionens endelige tilkobling til og forlængelse af Jesu Kristi mission”.

15.2 Notater fra Per Thorells dagbøger.

Fra Per Thorells eget manuskript har jeg medtaget de nedenfor viste afsnit som er referater af Per Thorells samtaler med Martinus, fortrinsvis søndag eftermiddage.

15.3 - Martinus og Per Thorell i samtale. - pt

Det skal bemærkes, at Martinus først valgte at kalde den nye men ufuldendte bog ”Det Tredje Testamente”. Han ændrede titlen hen ad vejen, fra at være ”Det Tredje Testamente” og til en anden ikke nævnt titel. Per Thorell har for overskuelighedens skyld hele tiden brugt betegnelsen ”Testamentet” for den bog som Martinus havde under udarbejdelse.

Dette, at Per Thorell kalder Martinus ufuldendte manuskript for ”Testamentet” må ikke forveksles med at Per Thorell også kaldte manuskriptet som han selv har skrevet om sit samvær med Martinus for ”Testamentet”. Jeg mener dog at læseren ikke vil være i tvivl om hvad der menes i det følgende.

18. februar 1978. ”Martinus har arbejdet på sin bog i flere år. Martinus forklarer Per Thorell om en tilføjelse han har lavet foran i bogen. Han (Martinus) siger: ”han har nu fået den rette impuls angående hvorledes han skal analysere og betegne Moses og Mosesepoken i den progressive evolution: Moses var med sine ubarmhjertige straffeanvisninger talsmand for den militante epoke som menneskeheden må igennem for tilegnelse af kendskabet til det kulminerende mørke. Moses var således indviet til den mission at skulle tænde den brand, der i vor tid kulminerer i at kloden er forvandlet til et våbenarsenal, der i slagstyrke virker, som var det beregnet til krigsførelse med andre planeter.

”Men allerede med Jesus Kristus indledtes en ny æra i menneskeheden evolutionshistorie. Her skete den store kosmiske vending fra mørket til lyset. Her blev Mosesmentaliteten dømt og en lysets og tilgivelsens æra indviet. Begivenheden på Golgata var den største i denne planets evolutionsforløb”.

Martinus har altså nu fundet den rette måde og motivering for sammenkoblingen af Det Gamle, og Det Nye og Det Tredje Testamente.”

12. marts 1978. ”Martinus har nu bestemt sig for, at ”Testamentet”s afslutning skal udgøres af et afrundet verdensbillede”.

15.4 - Det var for det meste sådan at Mischa var med når Martinus var ude hos Per Thorell. På billedet her ses fra venstre Per Thorell, Martinus, Per Thorells kone Elly som var uddannet operasangerinde og Mischa Limm. - pt

23. april 1978. "Martinus var særdeles veloplagt. Han talte ivrigt om arbejdet med det sidste afsnit af "Det Tredje Testamente" og hans søgen efter et ord eller en dækkende betegnelse for JEG-feltet eller det levende væsens afsnit der ikke er bevægelse men bevægelsens igangsætter.

Martinus sagde, at han var glad for min tålmodighed med bogen, hvortil jeg sandheden tro svarede, at jeg tværtimod var utålmodig. Men Martinus mente bestemt, at han får bogen færdigskrevet. Han mener også, at fjerde bind af "Det Evige Verdensbillede" vil blive færdigt."

17. september 1978. "Martinus virkede rask og veloplagt. Vi talte om titlerne "Livets Bog" og "Det Tredje Testamente".

Martinus kom ind på den meget dybtgående JEG-analyse, som han er ved at udforme til "Testamentet".

29. oktober 1978. "Martinus fik det reviderede manus til "Testamentet" med hjem for at å jourføre indledningen med sit eget manus. Han var tilfreds med forordet".

30. oktober 1978. "Martinus ringede i aften angående indledningen til "Testamentet". Han ønskede at jeg skulle rette den, så den blev, som jeg havde læst den for ham, da han var her for nogle uger siden. Jeg lovede at gøre dette hurtigt ud fra min kopi og at sende det færdige produkt til ham.

Vi talte længe om perspektivet for dette værk, dets mission og betydning for sagens endelige fremlæggelse for offentligheden. Værket er på én gang beregnet som introduktion til offentligheden, altså til førstegangslæsere, og samtidig den endelige topsten på den indvielsespyramide, som Martinus' samtlige værker udgør.

Martinus sagde, at samtlige hans arbejder egentlig er beretningen om hans eget liv.

Den store vanskelighed har været, at få de op-

15.5 - Når Martinus var på besøg hos familien Thorell var det tradition at der blev serveret te og æbleskiver som Elly bagte umiddelbart før tetid. - pt

højede kosmiske sandheder anskueliggjort på et jordisk fatteligt sprog”.

19. november 1978. ”Martinus var veloplagt men dog lidt træt. Samtalerne var ikke så spirituelle, som det oftest er tilfældet.

Martinus ville ”låne” det reviderede manuskript til ”Testamentet” et stykke tid endnu. Han udtrykte spontant sin glæde over introduktion og indledning.

Martinus havde været hos øjenlæge, der blot havde bedt ham komme igen om et årstid. Der var en anelse stær og en anelse forkalkning”.

18. december 1978. ”Martinus vil nu skrive en mere udførlig analyse af Helligånden. Denne analyse skal indsættes foran i ”Testamentet” hvilket jeg (Per) mener er forstyrrende og overflødig. Jeg forsøgte at påvise hvor præcist dette begreb allerede er behandlet flere steder i det forhåndenværende manuskript, men Martinus sagde, at dette ikke var analyser og i hvert fald ikke tilstrækkeligt dybtgående beskrivelser.

Martinus sov i hele tre kvarter. Bagefter undskyldte han meget, at han havde sovet og indrømmede, at han den seneste tid havde været lidt ekstraordinært træt og at han også af og til faldt i søvn under sit arbejde med skrivemaskinen”.

20. januar 1979. ”Martinus ringede og var veloplagt. I modsætning til den nærmest foregående tid var han meget snaksom og sagde blandt andet, at han skrev på en analyse af ”Sandhedens Ånd” der er forløberen for ”Den Hellige Ånd”. Denne analyse er tænkt indsat foran i ”Testamentet” før afsnittet om nadvermysteriet. ”Sandhedens Ånd” er den talsmand, Jesus Kristus ville sende til jordens mennesker”.

21. januar 1979. ”Martinus var frisk og veloplagt. Vi talte om ”Testamentet”, og jeg gjorde ham opmærksom på, at det efter mit skøn var mere end fem år siden, jeg modtog de første tyve sider manuskript til revision, og det mente Martinus nok skulle passe. Han bad mig dog i den forbindelse erindre de to svære operationer, han i den mellemliggende tid havde gennemgået.

Martinus gentog sin udlægning af begrebet ”Sandhedens Ånd”.

14. februar 1979. ”Vi talte i dag en hel del om ”Testamentet”, dets banebrydende mission for sagen, dets udformning, indledning og afslutning. Martinus bekræftede, at ”Jeg”-anvendelsen skulle fjernes overalt i manuskriptet. Han var i øvrigt spændt på, hvad forlæggeren ville sige til kravet om format og omslag.

Martinus regnede med, at manuskriptet ville foreligge færdigt fra hans hånd til efteråret. Jeg gjorde ham endnu engang opmærksom

15.6 - Martinus og Elly ved tebordet. - pt

på, at han havde skrevet et kapitel om ”Sandhedens Ånd”. Det vidste han, men han mente ikke, det var udtømmende nok, og det nye skulle indføres før sakramente-analysen”.

4. marts 1979. ”Martinus arbejdede nu både med afsnittet om Moses og med afslutningskapitlet til ”Testamentet”. Han mener, at hele værket skulle være klar i løbet af efteråret. Jeg foreslog et møde med Forlagsboghandler Jarl Borgen, når værket nærmede sig sin afslutning.

1. april 1979. ”Vi talte om ” Testamentet”, hvortil Martinus nu er i færd med at udarbejde en analyse af begrebet ”Tid””.

Martinus sagde også i dag: ”Jeg har ingen interesser ud over at gøre Guds vilje”.

15.7 - Martinus og Per Thorell. - pt

22. april 1979. Martinus virkede hele tiden lidt træt og uoplagt, nærmest lidt fraværende.

Efter at vi havde sat os til rette i dagligstuen sagde han: ”Jeg har fået en impuls!” Denne impuls går ud på, at betegnelsen ”Det Tredje Testamente” skal omfatte alle hans værker (vel først og fremmest ”Livets Bog”s syv bind, ”Det Evige Verdensbillede”s 3 bind samt den under arbejde værende bog, der var tænkt at skulle bære denne titel. Den egentlige titel på de nævnte værker skal så fremtræde som undertitel.

Jeg gjorde Martinus opmærksom på, at han allerede gennem mange år havde omtalt sit budskab til verden som ”Det Tredje Testamente”. Det vidste han men bemærkede, at han måtte rette sig efter de åndelige indgivelser. Martinus skulle nu finde en undertitel til den bog, han er i gang med, og mit forslag om at kalde den ”Talsmanden” blev afvist med motivering.

På min bemærkning om, at bogen så nok ville blive yderligere forsinket, fik jeg det svar, at han da regnede med, at den skulle være færdig i august-september i år, ”for det skulle jo ikke vare så længe, før han måtte forlade det fysiske plan”. Martinus mente dog, at også fjerde bind af ”Det Evige Verdensbillede” ville blive afsluttet. Mere ville det nok ikke blive til”.

Martinus sagde også i dag, at han kunne skrive et værk af omfang som ”Livets Bog” om de højere verdener, men at sproget ikke ville slå til, og at ingen nulevende ville kunne forstå det. Han bekræftede, at han lige som Jesus Kristus havde meget mere at sige, men at heller ikke vi ”kan bære det nu”.

(Martinus har andet steds sagt, at det han giver os nu er kun et par håndfulde af viden fra et helt jernbanetog fyldt med viden).

6. maj 1979. ”Vi talte meget om titlen ”Det Tredje Testamente”, der jo nu skal indgå som fællesbetegnelse for samtlige Martinus’ værker. Mine forsøg på at forsvare bevarelsen af den allerede fastsatte titel på den i arbejde værende bog, som Martinus selv er så stærkt engageret i, lykkedes ikke. Martinus vent

på, at den rette løsning på dette problem skal komme intuitivt til ham. I øvrigt er det stadig hans mening, at bogen skal åbne sagens døre ud mod offentligheden.

Martinus har allerede fået tilbudt oversættelse af bogen til engelsk.

Under forløbet af denne samtale bemærkede Martinus, at han udfører sit arbejde i samvær med Gud og Kristus.

15.8 - Per Thorell havde det svært med sig selv, men var glad og lykkelig når han var sammen med Martinus. Per Thorell var et stærkt følelsesladet menneske, og kæmpede hårdt for at forstå sig selv og for at forstå universet og for at få et nært gudsforhold.

Han var helt overbevist om at Martinus kosmologi var den rigtige vej til at nå dette mål.

Han opfattede Martinus som en slags inkarneret guddom, hvilket Martinus gjorde alt hvad han kunne for at give ham forståelsen af, at han netop ikke var. - pt

20. maj 1979. ”Vi diskuterede titel og indledning til ”Testamentet”. Martinus laver nu om på indledningen. Efter hans egen anvisning og ønsker er den detaljerede beskrivelse af hans forskellige engagementer indtil indvielsen fjernet. Nu kunne han tænke sig, at de alligevel blev stående”.

15. juli 1979. ”Martinus var usædvanlig veloplagt. Det var en non stop samtale, og Martinus blundede ikke hverken her eller på turen hjem. Han glædede sig over at være kommet omkring 10 kilo ned i vægt og fortalte, at han var begyndt at få trykken i brystet og andet ubehag, når han sad og skrev. Men så fik han en indskydelse. Ubehaget kom, når han sad bøjet over sine bøger. Han fik så lavet en skråpult til skrivebordet, og det hjalp med det samme”.

Vi talte om navne på de såkaldte ”Mestre”, således som for eksempel teosofferne ofte anvender dem i deres lære. Martinus understregede i denne forbindelse endnu engang, at han skal være ukendt: ”Jeg er en ide! Havde jeg de rigtige åndeligt udviklede medarbejdere kunne den ny verdensorden etableres nu. Men dette ville intet gavne, da menneskeheden på sit nuværende trin ikke er moralsk moden for en sådan verdensorden, ligesom den ved en for tidlig etablering af en sådan verdensorden ville blive forholdt den lidelssessum, der er nødvendig for udviklingen af det kristne sindelag”.

29. juli 1979. ”Naturligvis kom ”Testamentet” atter på tale. Den store indledende analyse, Martinus arbejder med, lyder spændende og åndeligt dybtgående. Han mener stadig, at bogen bliver færdig i år”.

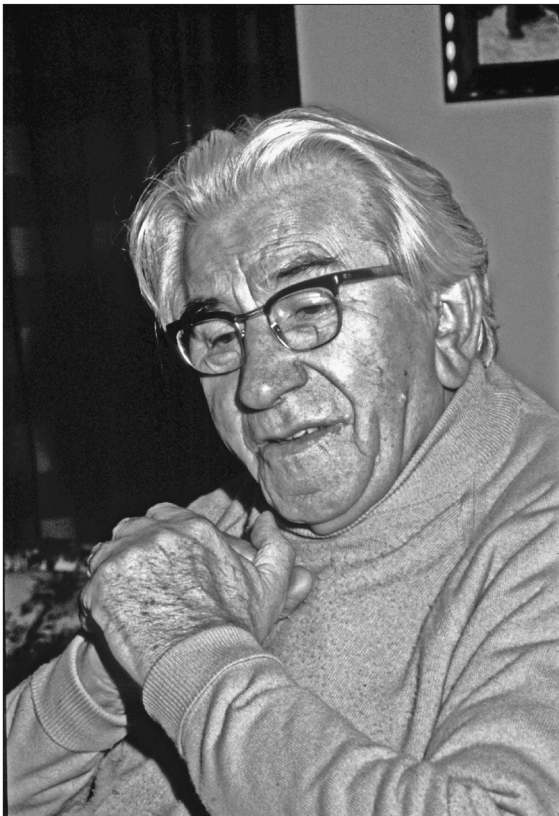
19. august 1979. ”Martinus bad om at få sit manuskript til ”Testamentet”, da han havde klippet i sit eget og nu havde vanskeligt ved at skabe følgeordenen i stumperne. Jeg sagde, at jeg var betænkelig ved at udlevere det på grund af de mange rettelser og overstregninger, jeg havde foretaget, men at jeg jo ved

flere lejligheder havde læst op for ham af det korrigerede manuskript, og at han havde erklæret sig tilfreds.

Martinus svarede, at "Livets Bog" også var blevet læst og korrigeret af forskellige danskkyndige personer."

I øvrigt ville han fortsat stræbe efter at få "Testamentet" færdiggjort i indeværende år, ikke mindst fordi han jo ikke kunne vide, hvor længe han kunne blive ved med at skrive".

15.9 - Martinus fotograferet en eftermiddag hos Per og Elly Thorell. - pt

2. september 1979. "Analyserne over sundhed og sygdom samt anvisning på helbredelse ved tanken har Martinus måttet opgive på grund af manglende tid".

Martinus er nu i gang med at ordne indholdsfortegnelsen til "Testamentet". Han hævder fortsat, at bogen skal være færdig i indeværende år. Jeg spurgte, om han havde set på

mine rettelser. Han svarede, at det havde han ikke haft lejlighed til på grund af sit arbejde med indholdsfortegnelsen".

16. september 1979. Martinus gentog at "Det Tredje Testamente" er Den Hellige Ånd, at han havde sagt dette ved sit foredrag på Klint, og at han ville anføre det i "Testamentet": "Nu er det sagt!"

30. september 1979. "Martinus fortalte, at han har det med at "se ansigter ligesom fotografier i rammer". For øvrigt har Martinus efterhånden besvær med synet. Han ser "streger, prikker og firkanter". Ofte oplever han pludselig uden nogen ydre anledning at høre sit navn nævne, og mange mennesker har bekræftet, at de i vanskelige situationer har set Martinus for sig".

"Hvad "Testamentet" angår, arbejder Martinus nu med udvidede analyser. Han vil ikke frigive værket til publicering, før han selv er tilfreds og intuitivt føler, at det er, som det skal være".

14. oktober 1979. "Martinus er nu i gang med at omredigere kapitlerne og indføje nye omfattende analyser i "Testamentet", hvor han blandt andet skriver, at de religiøst troende lever på deres instinkter".

28. oktober 1979. "Martinus vil nu også i "Testamentet" anføre, at de himle, der lysere og lysere vældede frem for hans syn under indvielsesprocessen skulle symbolisere de progressive oplevelsesplaner.

Samme "Testamente" skal nu muligvis deles i to sektioner. Første sektion skal indgå som tillæg til "Livets Bog" I, og sidste sektion som tillæg til "Livets Bog" VII. I stedet for "Testamentet" som et selvstændigt værk skal Borgen så begynde at udgive eller rettere gen-udgive "Livets Bog". Martinus har dog endnu ikke modtaget den helt afklarende impuls.

I øvrigt er det mit indtryk, at der nu hersker total forvirring omkring færdiggørelsen og udgivelsen af dette efter min mening skelsættende værk, og jeg gav over for Martinus åbent udtryk for denne min opfattelse”.

9. december 1979. ”Martinus vil have ” Testamentet” færdigt! Han sagde, at han kunne skrive endnu mere dybtgående analyser, men ”de kan ikke tage det nu” som Jesus udtrykte det”.

20. januar 1980. ”Martinus var veloplagt. Samtalen var broget og livlig.

I morges fik jeg den indskydelse, at jeg skulle tale alvorligt med Martinus om ”Testamentet” for om muligt at få bogen ud som den åbning af sagen mod offentligheden, den oprindeligt var tænkt at skulle blive. Som jeg ser det, vil dens koncentrerede kristentspirituelle værdi og essentielle mentale lysstyrke blive meget udtyndet ved at en del bliver placeret som introduktion til ”Livets Bog” og den resterende del indgår som materiale til kommende bind af ”Det Evige Verdensbillede”. Yderligere mener jeg ikke, at Borgen vil kunne Øjne nogen umiddelbar forretningsmæssig fordel ved at investere store summer i udgivelsen af ”Livets Bog” uden en forudgående præparering af markedet gennem en debatbog som ”Testamentet”.

Jeg personligt mener, at ”Testamentet” netop er det åndens stikord, som tusinder af tvivlrådige mennesker venter på, og som kan blive et glimt af det altforklarende åndens lys på vor tids formørkede mentale himmel. Et lys der kan præge sig dybt i de åndsvågnendes bevidsthed og initiere dem for vandringen mod den kommende verdensorden.

Tilsyneladende talte jeg i denne sag for døve øren, selv om jeg kraftigt pointerede, at der helt kunne ses bort fra mit renskrevne manuskript, som man gerne måtte brænde.

På mit spørgsmål om, hvor meget hans afsluttende afsnit til ”Testamentet” fyldte, svarede Martinus, at det blot drejede sig om tyve sider.

”Giv mig disse tyve sider”, sagde jeg halvt i spøg ”og ”Testamentet” vil hurtigt være klar til udgivelse således som det oprindeligt var tænkt”. Men Martinus står (indtil videre) fast på sit, og på vej mod døren kom jeg med en venskabelig bemærkning om, at han var stædig. Hertil svarede han, at dersom han ikke havde været det, var der ikke blevet nogen ”Livets Bog” og ikke noget Institut.

Med mit inderlige og ydmyge forhold til ikke blot Kristus og Martinus men også til alle øvrige store indviede og inspirerede profeter og filosoffer ved jeg naturligvis, at disciplen ikke står over sin Mester, og at lerkrukken ikke skal belære pottemageren. Yderligere stoler jeg urokkeligt på, at ”alt står i Guds faderhånd”, og at vi dødeliges timelige udsyn ikke formår at omfatte dette vældige udødelige budskabs tidspanorama og uomgængelige evolutionære effekt.

Allerede ved det foregående besøg havde Martinus varskoet mig om at han fremover ville bryde op klokken 17 i stedet for som hidtil en halv times tid senere. Motiveringen var, at han var træt. Vi brød dog op ved 17,15 tiden, men da vi nåede ud til instituttet, sad vi i vognen og talte en halv times tid!

20. april 1980. ”Desværre sov eller blundede Martinus igen i dag det meste af tiden, så klokken blev godt 17.30, før vi brød op. Forinden kom vi dog i ivrig samtale om forlagets fremtidige struktur og relationerne til Borgens Forlag. Jeg foreslog, at man gjorde Kosmos lidt mere udadvendt, mere i retning af et rigtigt tidsskrift i stedet for som nu, hvor det nærmest fremtræder som et ”medlemsblad”. Yderligere burde man sende et antal eksemplarer af hvert nummer til fremlægning på bibliotekerne.

Martinus bemærkede, at han nu snart fylder halvfems og derfor mener, det er vigtigt, at han får tilrettelagt den fremtidige produktion og distribution af sine værker på den for sagen bedste måde.

Jeg fremholdt endnu en gang denne min mening: At en bred orienteret redaktion af Kosmos og en forretningsminded leder af forlaget

ville være et godt skridt i den rigtige retning. I øvrigt understregede jeg atter, at jeg mener, at tanken om at føje noget til "Livets Bog" og dermed bryde den fuldkomne helhed, som værkets syv bind nu udgør, bør opgives, da noget sådan ville være en form for helligbrøde.

4. maj 1980. Selv om Martinus var positiv og medengageret, er det dog umiskendeligt, at det mere og mere blot er hans legeme, der er tilstede, medens hans bevidsthed befinder sig i de højere åndsregioner".

"Jeg omtalte ideen med en bog bestående af redigerede Martinus-foredrag som et godt alternativ til "Testamentet", der, så vidt jeg nu kan bedømme, ikke bliver til virkelighed. Jeg sagde i den forbindelse, at Martinus under sine foredrag aldrig talte hen over hovedet på sit publikum men afpassede ord og emner til det bevidsthedsplan, dette publikum repræsenterede.

Hertil replicerede Martinus lakonisk, at det var "tygget føde".

29. august 1980. "Martinus går først til ro ved to-tiden og står op et par timer senere. Han sover lidt dagen igennem, især om formiddagen. "Jeg har jo en gammel hjerne og skal være meget vågen for at kunne arbejde med mine analyser". Det bliver til skriftligt arbejde cirka to timer dagligt. Der er meget, Martinus skal tage stilling til, blandt andet sagens fremtidige struktur.

23. november 1980. "Naturligvis drøftede vi også den forestående aftale med Borgen. Det er mit indtryk, at Martinus endnu er "syv sind" i denne sag".

30. november 1980 "var jeg til et møde hos Martinus, hvor vi fik formuleret og renskrevet svaret på et oplæg fra Borgen".

21. december 1980. "Martinus var i dag meget veloplagt. Han kom med et sødt julebrev til os, som han trods sine vanskeligheder med synet selv havde skrevet på maskine.

Aftalen til underskrift var fremsendt fra Borgen, og jeg kunne ikke se andet end, at den var i overensstemmelse med det mundtligt aftalte og den skriftlige accept. Som jeg havde formuleret.

Det var glædeligt at se, at Borgen havde anvendt tiltaleformen "Du" i sin skrivelse til Martinus, som også udtrykte sin tilfredshed med dette. Martinus betegner tiltaleformen "De" som en "mental spærrebom".

Vi var enige om, at den indledning, der oprindeligt var skrevet til "Testamentet", ville være god at anvende som introduktionsmateriale i forbindelse med markedsføringen af Martinus-litteraturen".

4. januar 1981. Vi talte om anvendelsen af de to symboler "Lyset" og "Mørket" som illustration på omslaget til nyudgaven af "Livets Bog". Jeg bemærkede, at mange nok ville blive skrækslagne ved synet af symbolet "Mørket", hvortil Martinus svarede: "De skrækslagne må gå, for så er de ikke modne for sagen!"

Skikkelsen på symbolet "Lyset" skal ikke forestille personen Jesus. I øvrigt er samtlige Martinus' symboler hellige og må ikke misanvendes".

5. januar 1981 mandag. "Martinus ringede i aften angående Borgen. Han var ivrig efter at høre, hvordan det gik med sagen, og jeg lovede at ringe til Borgen".

25. januar 1981. "I anledning af arbejdet med udgivelsen af "Livets Bog" hos Borgen var Martinus her igen i dag efter eget Ønske. Vi blev enige om, hvorledes omslaget skulle udformes, og jeg lovede at lave et layout meget hurtigt.

Den følgende fredag den 30. januar var jeg så

hos Martinus med dette layout, som han var tilfreds med”.

15 .februar 1981. ”Da Martinus kom ned og skulle ind i bilen, sagde han, at blot dette at gå ned ad trappen var lige så stor en anstrengelse for ham som at bestige et bjerg. Under køreturen til Klampenborg sagde han, at han først følte alderen trykke, da han var fyldt firs!

Vi koncentrerede os i dag meget om at bedømme materialet til Borgen. Martinus havde plader til lysbilleder med, som han mente muligvis kunne anvendes til reproduktion. De var håndkolorerede på glas og meget nøjagtigt udført. Til de helt fine linjer havde Martinus benyttet pensler med kun et hår!

Jeg gav udtryk for den opfattelse, at første bind af ”Livets Bog” egentlig indeholder det hele, hvilket Martinus bekræftede. De øvrige bind er ekstra analyser og udkom successivt i læg sammen med ”Kosmos” der var det egentlige økonomiske grundlag for deres udgivelse.

1. marts 1981. ”Dette skulle blive Martinus’ sidste besøg hos os i fysisk skikkelse. Han sov i dag meget af tiden.

På vejen herud fortalte jeg, at ”Søndags Aktuelt” havde bragt en fortegnelse over samtlige medlemmer af frimurenes orden i Danmark. Martinus gentog, hvad han tidligere har sagt, at foreningsdannelse medfører stagnation: ”De forkalker”. Derfor vil han fortsat sætte sig imod ethvert forsøg på at danne forening omkring hans lære.

Martinus fortalte, at han ret tidligt kom ind på ikke at anvende JEG betegnelsen i sit forfatterskab og i stedet anvendte ordet VI (hvilket jeg jo også gennemførte ved revisionen af ”Testamentet”, som desværre ikke i denne omgang blev til noget). I mine mange artikler har jeg selv helt automatisk undgået anvendelsen af ordet JEG.

7.marts 1981 (lørdag). ”Klokken 17,40 modtog vi per telefon den dramatiske meddelelse, at Martinus natten til torsdag var faldet, da

han var på vej til sin seng. Han havde ligget hjælpeløs nogle timer på gulvet, inden det lykkedes ham at nå telefonen og tilkalde hjælp. En natlæge beordrede øjeblikkelig indlæggelse på hospital, hvorefter en tilkaldt ambulance under udrykning kørte Martinus til Frederiksberg Hospital. Her fik han smertestillende medicin, og man konstaterede brud på lårhalsen. Det meste af tiden på hospitalet var Martinus sløvet af smertestillende medicin”.

8.marts 1981. ”Klokken 9,30 fik vi over telefonen det sorgens budskab, at Martinus havde forladt det fysiske plan den foregående nat klokken 1,30. På hospitalet sagde man, at han var sovet stille ind.

Aftenen forinden havde Martinus virket opfrisket og vågen. Han havde sagt, at han nu vidste, at han var blevet standset i sit arbejde med de kosmiske analyser og specielt med den symbolforklaring han ville have med i indledningen til nyudgaven af første bind af ”Livets Bog” i relation til symbolerne på omslagets for og bagside. Disse analyser lå alt for højt for det jordiske menneskes generelle fatteevne i mange århundreder fremover.

Når det nu skulle være således, udkommer denne bog formodentlig i sin hellige oprindelighed, hvilket er, hvad jeg har ønsket, og hvad jeg også i vore samtaler desangående har sagt til Martinus, at den burde”.

15.3 Bemærkninger til de refererede samtaler, og Martinus syn på indholdet i det ufuldendte manuskript, sådan som jeg ser det.

De refererede notater fra Per Thorells dagbog giver os nogle meget værdifulde oplysninger om Martinus. For det første ser vi hvor klart tænkende Martinus stadig er på trods af sin høje alder. At han alligevel har lidt svært ved at finde ud af, hvordan han skal strukturere stoffet i sit manuskript, er nok et tegn på at han trods alt bliver mere og mere fysisk træt.

Specielt er det interessant at Martinus i 1979, halvandet år før han forlader det fysiske plan, klart siger, at "Det Tredje Testamente" er "Den Hellige Ånd".

Som læseren sikkert har bemærket, har Martinus altid været meget tilbageholdende med at udtale sig kategorisk om, hvordan man skal opfatte Martinus og hans kosmologi i forhold til Kristus og hans udsagn om fremtidige hændelser. Martinus har forsigtigt antydnet det mange gange, men aldrig så kategorisk. Her siger han det klart og entydigt til Per Thorell.

Martinus betegner det han har sagt i sine foredrag som "tygget føde". Dette er jo helt naturligt. Martinus værker som nu i sin helhed hedder "Det Tredje Testamente" er "lærebogen", og den undervisning der gives i form af kurser og foredrag, også selv om det er Martinus selv der taler, er naturligvis "tygget føde", præsenteret på en måde hvor det er delvis fortolket.

Vi skal i denne sammenhæng lige erindre, at det var i slutningen af 1979 og i 1980 at Martinus besluttede at hans samlede værker skulle udgives på et kommercielt forlag, Borgens Forlag, og at det skulle udgives under fællestitlen "Det Tredie Testamente". Det var naturligvis en stor beslutning, en milepæl i udviklingen. Læs om de nærmere omstændigheder i Rolf Elvings artikel: "Martinus sista stora beslut" som er gengivet i appendiks B her i bogen.

Martinus var helt klar over, at hans store samlede værk Det Tredje Testamente ville være vanskeligt tilgængeligt for mange mennesker, og mange ville have svært ved at se den nøje sammenhæng mellem Martinus værk og det Kristus siger i det Nye Testamente. Kan man ikke se den sammenhæng vil Martinus kosmologi muligvis også komme til at svæve frit i luften. Det var specielt for at undgå at en sådan situation skulle opstå, at Martinus fandt det vigtigt at skrive den bog som forblev ufuldendt.

Martinus arbejdede intenst med teksten til denne bog, for at finde den bedste måde at tilkendegive den sammenknytning der er mellem Kristi lære og Martinus kosmologi. Martinus bestræbte sig på at skrive således, at læserne af bøgerne skulle kunne forstå, at Martinus netop fuldt og helt gik ind for Kristi lære, og at det blot var en mere detaljeret redegørelse for de samme store kosmiske spørgsmål,

som Martinus forklarede i sin kosmologi i forhold til det Kristus har sagt. Kristi lære var den platform hvorpå Martinus byggede videre, ikke på basis af sin egen intelligens og tanker, men udelukkende på grundlag af den viden han havde fået via sin kosmiske bevidsthed.

Det er klart, at Martinus hele tiden har haft denne opfattelse af sin mission indprentet i sin bevidsthed, men det er først nu efter så mange års arbejde at han har fundet det relevant, og forsvarligt, at beskrive sin opgave så klart og entydigt.

Naturligvis ville det heller ikke være heldigt hvis han havde formuleret sig så præcist på et tidspunkt, hvor han endnu ikke var færdig med at udarbejde sin kosmologi på tryk og i symboler. Havde han gjort det tidligere ville mange sandsynligvis have vendt sig bort fra ham og opfattet ham som en charlatan, der prøvede at tilegne sig en status der ikke var belæg for. Denne risiko er mindre nu, da han gennem sin afrundede kosmologi har vist sit formål og sit format.

15.4 Forordet og Indledningen til Martinus sidste og ufuldendte manuskript .

I forordet og indledningen til sit ufuldendte manuskript har Martinus givet en kort beskrivelse af, hvordan han ser på sit forhold til Kristus og til Kristendommen, og hvordan han opfatter sig selv som den, der formidler oplysningerne om de kosmiske love og det guddommeliges natur. Jeg har forskellige steder i bogen beskrevet hvordan han ser på dette, men i disse to afsnit i det ufuldendte manuskript, kan vi se hvad han siger om dette med sine egne ord. Samtidig får vi en lille beskrivelse af den oplevelse som Martinus havde under sin meditation, der førte til at han fik kosmisk bevidsthed. Jeg har derfor indføjet disse to afsnit i deres fulde ordlyd.

FORORD

Denne bog er skrevet ud fra min egen kosmiske viden om min jordiske missions omfang og guddommelige sigte. Som det vil fremgå af efterfølgende beretning om min indvielse til denne mission blev det gennem en åndelig lysoplevelse tilkendegivet mig, at Gud

gennem mig ville åbenbare for menneskene det evige verdensbillede og dermed livsmysteriets løsning, der også er kristusmysteriets løsning.

Betegnelsen "Det Tredje Testamente" skal henvise til såvel mit hovedværk "Livets Bog" og "Det evige Verdensbillede" som mine øvrige værker, der alle har det fælles formål at vejlede såvel nulevende som kommende jordiske slægter til hele den sandhed, som Jesus Kristus ikke kunne meddele sin jordiske samtid på grund af denne samtids generelt primitive uintellektuelle stadium.

Biblen består som bekendt af det gamle og det nye testamente. Og disse to testamenter repræsenterer henholdsvis den gamle "hedenske" verdensimpuls og den kristne verdensimpuls, medens mine værker repræsenterer den nye verdensimpuls, der i progressiv forlængelse af og tilknytning til de to foregående verdensimpulser skal markere den evolutionære retning for de kommende årtusinders mennesker på denne vor klode og gøre det muligt for dem at samvirke retningsbevidst med den enorme kosmiske viljestyring, som denne verdensimpuls udgør.

Nærværende bog udgør således en kosmisk testamentarisk bekræftelse af Kristi evangelium meddelt menneskene i den sandhedens ånd og i det den kosmiske logiks sprogbrug, som på baggrund af de foregående årtusinders intellektuelle udvikling og udvidede kosmiske proportionssans skulle kunne fattes af menneskene i de civiliserede jordiske nationer.

I sig selv udgør bogen en bekræftende henvisning til detaljeanalyserne i mit hovedværk "Livets Bog"s syv bind og til specialværket "Det Evige Verdensbillede" hvoraf der indtil nu foreligger 3 bind med mine farvelagte symboler og tilhørende forklaring. Jeg må derfor henvise læsere, der er interesserede i et nærmere studium af den verdensforklaring og de spørgsmål vedrørende det levende væsen og dets relation til Kristendommen og det omgivende verdensalt som er denne bogs emner, til disse mine hovedværker.

INDLEDNING

1. Min tilværelse før min kosmiske mission.

I mit enogtredivte år oplevede jeg en åndelig proces, der indførte mig i en kosmisk mission. Denne missions resultater udgøres af mine kosmiske analyser med tilhørende farvesymboler over det evige verdensalts struktur og love manifesteret i mine hovedværker Livets Bog og Det Evige Verdensbillede. Dertil kommer bøgerne Logik og Bisættelse samt mine mange mindre bøger og skrifter. Disse kosmiske analyser og symboler over det evige fysiske og psykiske verdensalt blev jeg som nævnt kaldet eller indviet til at skabe i kraft af en vågen dagsbevidst oplevelse af en højere åndelig proces, der forløb som to særlige fundamentale visioner med flere mindre følgevisioner.

Den første del af denne oplevelsestilstand var en direkte kristusvision, der viste mig at Kristendommens guddommelige lys i sin videreførelse og kærlighedsstruktur ved mig skulle åbenbares for menneskeheden. Men dette kunne jeg naturligvis ikke umiddelbart fatte. Jeg havde ingen højere skoleuddannelse, ingen videnskabelige eksamener eller doktorgrader og intet kendskab til de store filosofiske og religiøse forfattere. Som barn fik jeg min undervisning i en primitiv landsbyskole med kun to klasser og en lærer. Om sommeren var skoletiden seks timer ugentlig, om vinteren noget mere. Foruden læsning, skrivning og regning omfattede undervisningen kun bibelhistorie, nogle salmer, lidt danmarkshistorie og geografi.

Da jeg var meget glad for bibelhistorie, var jeg ikke ked af at gå i skole. Det var mit store ønske at komme til at studere og selv blive lærer, men dette var ikke Guds vilje. Mine plejeforældre havde kun til dagen og vejen og kunne umuligt yde mig den fornødne økonomiske støtte til videre uddannelse. Efter min konfirmation blev jeg derfor landbrugsmedhjælper og senere mejerist. I København havde jeg en periode forskelligt arbejde og fik omsider stilling som kontorist.

Således forløb min tilværelse indtil mit enogtredivte år, da jeg følte en begyndende trang til at kunne gøre noget mere nyttigt for menneskene. Jeg fornemmede at der rørte sig kræfter i mig, som ikke kunne komme tilstrækkeligt til udfoldelse gennem det daglige rutinearbejde. Men som anført var jeg et ganske ulærd menneske, og på dette tidspunkt vidste jeg ikke, at der bag denne min opvækst i et primitivt og uintellektuelt miljø skjulte sig et mysterium. Jeg vidste ikke at jeg havde en førjordisk tid bag mig, og at jeg i denne førjordiske tid gennem en guddommelig skabelsesproces allerede var velsignet med kosmisk viden om verdensaltet, livet og alkærligheden. Ligeledes havde jeg ingen anelse om at jeg af Forsynet var udset til at føre denne guddommelige viden, det evige lys frem for den jordiske menneskehed.

2. Indledningen til min guddommelige kaldelse til min kosmiske mission.

Uden nogen forhåndskendskab til de forskellige okkulte og nyreligiøse bevægelser, der på den tid var begyndt at gøre sig gældende, stødte jeg under læsning af en bog, jeg havde til låns, på begrebet "meditation", og jeg følte straks trang til at prøve dette i praksis. Jeg låste døren til mit værelse, slukkede lyset og satte mig efter bogens anvisning til rette i min nyhvervede kurvestol. For ikke at blive distraheret af lyset fra gadelygterne bandt jeg et mørkt tørklæde for Øjnene.

Det var om aftenen den 23. marts 1921 at jeg således sad i fuldstændigt mørke i mit værelse på Nørrebros Runddel i København og koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på Gud og i dette totale mørke at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige kaldelse til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk videnskab det "meget", som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men som hverken de eller datidens offentlige autoriteter og myndigheder var udviklede nok til at kunne fatte.

Men med det jordiske menneskes fremadskridende intellektuelle udvikling opstår der en stadig øgende hunger efter den i sin tid tilbageholdte og afbrudte Jesu Kristi guddommelige vidensåbenbaring, og det var denne viden, der i intellektuelt afklaret og åndeligt fornyet og forstærket form skulle udgøre basis for Kristendommens verdensmission som livsfundament for den nu indledte nye verdensepøke. Og det var denne Kristendommens intellektualisering og fornyelse, der gennem kosmiske visioner blev gjort mig begribelig, og som det blev mig pålagt at bringe til manifestation.

Havde der under visionen været mulighed derfor, måtte jeg over for denne guddommelige kaldelse have gjort indvendinger ligesom Moses, da han ved tornebuskens guddommelige ilds vision fik kaldelsen til at skulle føre Israel ud af Ægypten. Ligesom Moses ikke mente at være tilstrækkelige kvalificeret til at udføre denne meget vanskelige mission, måtte jeg som et ganske ulærd menneske uden nogen som helst kosmisk viden også være kommet med indvendinger begrundet i mine manglende kvalifikationer. Men under denne indvielsesproces var der ingen mulighed for sådanne tankearter at komme til udtryk. Jeg var i de følgende timer overvældende indlemmet i en guddommelig overjordisk magt, der gennem visionerne gjorde mig dagsbevidst i denne kosmiske indvielse af mit liv til Kristendommens fuldkommengørelse som urokkeligt logisk livsfundament for menneskeheds færdigskabelse i Guds billede efter hans lignelse.

3. Kristusvisionen og dens hensigt.

Jeg havde ikke siddet længe i mørket, før en kristusfigur tonede frem for mit indre syn. Figuren, der forekom mig at være omkring en halv meter høj og på en afstand af omkring syv meter, stod skarpt hvid og meget tydelig for mig. Den var ubevægelig og i sin form identisk med Thorvaldsens kendte kristus-skulptur. Senere forstod jeg, at dette kristusbillede skulle symbolisere identiteten af den guddommelige skikkelse, jeg i de efterfølgende lysende visioner skulle opleve som et

kosmisk levende væsen, og som jeg skulle blive et med.

Synet tonede dog hurtigt bort, og jeg befandt mig atter i dybt mørke. Men efter en kort stund kom en overjordisk skikkelse til syne, en levende Kristus af størrelse som et jordisk menneske, men strålende i blændende hvidt lys. Med udbredte arme som til omfavelse bevægede denne skikkelse sig langsomt hen imod mig. Det strålevæld, der udgik fra skikkelsen og dens iklædning, vibrerede fra tusinder og atter tusinder af uendeligt små mikrosole, der hver især udsendte et velværebefordrende, funklende hvidt lys og tilsammen på baggrund af lyseblå skyggedannelser markerede den overjordiske levende Kristus.

Jeg stirrede ganske bjergtagen på dette guddommelige vidunder fra en højere verden, men skikkelsen tonede igen bort, og jeg befandt mig en kort stund i mørke, indtil den overjordiske kristusskikkelse atter blev synlig, denne gang i en i forhold til et menneske meget overdimensioneret størrelse. Jeg var som lammet og kunne kun stirre meget koncentreret på den lysende skikkelse, der langsomt bevægede sig direkte ind i min organisme, hvor den blev stående.

Fra skikkelsen, der nu var i mit eget indre, udgik et kolossalt kraftigt lysvæld, i hvilket jeg kunne skue ud over verden. Det var som om jeg befandt mig uden for Jorden. Jeg så skibe sejle på havene. Jeg så kontinenter med byer og landskaber glide forbi. Med andre ord: jeg så at kristusskikkelsens vældige lys fra mit eget indre lyste og funkledede ud over verden.

Den guddommelige vision var dermed slut, og jeg var atter tilbage i mørket. Men kristusskikkelsens overjordiske hvide lys forblev i mig og har siden med tiltagende styrke funklet i mit indre. Og det er dette alkærlighedens evige strålevæld det blev min mission at åbenbare og anskueliggøre gennem min kosmiske litteratur, mine kosmiske analyser og symboler samt mit øvrige livsvirke siden min indvielse til denne min høje mission.

Det følgende skal vise, hvorledes det går til, at et menneske født og opvokset i et uintellektuelt bondemiljø uden om studier, eksamener, forskning og åndelig vejledning pludselig får evne til at skabe en kosmisk videnskab hvis slutfacit er det evige verdensbillede og dets fundament, alkærligheden, samt de levende væseners udødelighed og fremtræden som deres egen skæbnes herre.

4. *Det gyldne lys.*

Den kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination, men en absolut vågen kosmisk dagsbevidst oplevelse indebærende en tydelig tilkendegivelse af en mission jeg skulle udføre. Det er rigtigt, at jeg ikke straks kunne fatte, hvorledes jeg som et uvidende menneske skulle kunne magte en åndelig eller kosmisk opgave af et så ophøjet og helligt format. Men denne manglende åndelige fatteevne skulle ikke blive af lang varighed.

Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere. Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærkt åndeligt virkende kraft, bandt jeg et tørklæde for Øjnene og befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med et var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, indtil den udgjorde et blændende ocean af lys i den reneste guldets farve der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrerende lodrette gyldne tråde der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men allige-

vel kunne jeg gennem, det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremstræder som skabte foreteelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var ét med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg's element, det udødelige Jeg der tilsammen med alle eksisterende levende væseners udødelige Jeg'er er eet med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her eet med den gennem alle tider, gennem alle verdenskulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbedte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom.

Visionen var forbi. Den havde kun været nogle få sekunder, måske blot brøkdele af sekunder, dersom tidsbegrebet overhovedet her kan komme på tale. Jeg var atter tilbage i min fysiske tilstand. Men oplevelsen i det gyldne lys havde medført en overvældende forandring i min mentalitet. Jeg havde en klar erkendelse af, at min vision af det allestedsnærværende og altopfyldende gyldne lys hverken var et drømmesyn, indbildning eller hallucination, men en virkelig dagsbevidst kosmisk oplevelse. Den efterlod mig i en ny bevidsthedstilstand, der gav mig evnen til at skabe mine kosmiske analyser og symboler over det evige verdensalt eller selve livsmysteriets løsning. Jeg blev ved oplevelsen af det blændende gyldne lys hævet op fra den nuværende Jordiske menneskeheds kosmiske blindhed til livets højeste kosmiske udsyn, der viste mig alkærligheden som verdensaltets grundtone og som fundament for Kristendommens fornyelse og videreførelse som grundstruktur for den nu begyndende nye verdensepoke og frem til opfyldelsen af Guds skabeplan for menneskeheden, nemlig dens udvikling i alkærlighed og dens heraf følgende kosmiske bevidsthed og dermed dens tilblivelse i Guds billede efter hans lignelse.

Men denne livets evige sandhed eller livsmysteriets løsning finder man ikke ved hjælp af mikroskoper, teleskoper, datamaskiner eller lignende. Man finder den absolut heller ikke ved atom og brintbomber eller andre helvedesapparater. Men når krigen i menneskets

indre har nedkæmpet krigen i menneskets ydre vil alkærligheden, der er Kristendommens evige lys, gennemstrømme den moderne verdens energiske forskning eller søgen efter den virkelige sandhed og velsigne den med livsmysteriets løsning. Denne løsning er det evige verdensalts identitet som et levende væsen, der udgør uendeligheden og evigheden, åbenbarer sig gennem tid og rum og taler til de levende væsener gennem levende væsener, hver til sin art, sin race, sit sprog og sin væremåde. Og således føres alle levende væsener frem til en alkærlighedens væremåde og dermed til bevidsthed og skabermagt over al materie såsom ild og kulde, vand og luft, stråleformig materie eller "ånd". Og da vil Kristendommens eller alkærlighedens ånd lyse og finkle fra alle øjne til alle øjne og bringe alle til at kærtegne alle. Og i denne opfyldelse af verdensaltets evige livsbetingelse for salighed eller livets højeste lykke og glæde ved at være til, vil det færdige menneske således vågen dagsbevidst møde den evige Guddom i enhver hændelse, møde hans ord i ethvert menneskes ord og møde ham i ethvert menneskes alkærlighed. Da er genløsningen af Jordens mennesker afsluttet. Skabelsen af mennesket i Guds billede efter hans lignelse er fuldbragt. Guds ånd over vandene er blevet et himmeriges rige manifesteret på Jorden. Gud vandrer atter med Adam i paradiset have.

5. Angående mig selv.

Beretningen om mine kosmiske visioner ville aldrig være blevet skrevet, dersom de ikke havde udgjort en guddommelig proces, der forlenede min mentalitet eller psyke med en ny sansestruktur som gav mig permanent kosmisk dagsbevidsthed. Det var gennem denne mentale tilstand at Gud ved sin hellige ånd gav mig viden, kraft, mod og sansevne til at videreføre Jesu guddommelige forkyndelse klarlagt som alkærlighedens videnskab, et livets "Tredje Testamente" for en modnende, åndeligt hungrende intellektuel menneskeheden. Ved denne alkærlighedens videnskab vil menneskeheden finde frem til brændpunktet i kristusmissionen og se Jesu forkyndelse befriet for al uvidenhedens, overtroens, nai-

vitetens og intolerancens tusindårige falske fortolknings mørkelægning.

Men fordi det blev mig givet at videreføre kristusmissionen og åbenbare Guds fremtidige færdigskabelse af menneskeheden i sit billede, må man ikke tro, at jeg skal være et tilbødelighedsobjekt, og at jeg venter at menneskene skal betragte mig som en højere åndelig rangsperson, eller at man måske skal ophøje mig til at være selve Guddommen, således som man har gjort det med Kristus. Noget sådant ville være en forfærdelig misforståelse, ja ligefrem en afsporing fra den absolutte sandhed og virkelighed. Jeg har kun levet min fysiske tilværelse således som mine evner og min skæbne har gjort det muligt. At dette mit liv blev en manifestation af den højere kosmiske viden, som menneskene gennem deres nuværende hurtigt virkende mørke karmaudløsning tilsvarende hurtigt bliver modne for, beviser den uomgængelige logik og præcise styring der hersker i Guddommens skabervælde. Når jeg har fået de evner, der satte mig i stand til i kosmiske analyser at åbenbare for menneskene løsningen på deres eget livs mysterium og deres forhold til den altgennemtrængende og allestedsnærværende evige Guddom, skyldes det på ingen måde at jeg er favoriseret af denne Guddom. Gud favoriserer absolut ingen. I hans alkærlighed er alle lige. De evner, jeg er nået frem til at have udviklet, er kun hvad alle mennesker før mig har nået, og hvad alle mennesker efter mig vil nå, absolut alle uden undtagelse.

I realiteten er der således ikke noget at takke eller tilbede mig for. Det har været en vidunderlig, guddommelig oplevelse at føre det evige lys ind i en verden, hvor menneskene endnu i stor udstrækning vander sig i mørke.

15.5 Afsluttende bemærkninger vedrørende indholdet i det ufuldendte manuskript.

På det tidspunkt hvor Martinus skriver dette forord og indledning til sit sidste og ufuldendte arbejde, er Martinus på et sted hvor han kan se tilbage på et fuldendt, og fuldført, livsværk, selv om han naturligvis kunne have fortalt menneskene meget mere om det kosmiske og guddommen.

Martinus siger selv, at det han har givet mennesker kun er en håndfuld hvede af et helt jernbanetog fyldt med hvede. Det skal forstås sådan, at han har givet os de for os vigtigste oplysninger om de kosmiske love, og formodentlig det som der er mulighed for at vi kan forholde os til på vores udviklingsstade, men at summen af viden derom er uendelig.

På baggrund af det nu fuldendte livsværk, kan Martinus på dette tidspunkt stå frem og klargøre det for mennesker, som han selv har vidst hele tiden, nemlig at det han har beskrevet for menneskene er en uddybning af Kristi lære, fremstillet i en form, beregnet for mennesker på et højere åndeligt udviklingsstade, og med en større intelligensenergi, end de mennesker der levede på Kristi tid var i besiddelse af. Vi nærmer os det stadie hvor vi ikke kan leve på tro alene, men skal kunne forstå det med vores fornuft og intelligens for at vi kan acceptere det vi bliver præsenteret for. Mange mennesker har allerede overskredet dette stadie. Vi kan ikke længere leve på vores "barnetro".

Det er naturligt, og også særdeles klogt af Martinus, at han først nu til sidst oplyser mennesker om sin egentlige mission, at videreføre Kristi lære. Hvis han havde fremført denne påstand på et tidligere tidspunkt ville det have givet anledning til masser af problemer. Naturligvis giver det også problemer i forhold til de mennesker der stadig lever i deres "barnetro", men nu kan de mennesker der er i stand til at vurdere Martinus kosmologi, se at Martinus taler sandhed, ved at studere hans analyser. Det er som Martinus siger, analyserne bærer beviset i sig selv.

Det er således meget naturligt, når man forstår dette, at Martinus nu har valgt at give hele sit hovedværk, inklusive Symbolværket m. m. fællesbetegnelsen "Det Tredje Testamente" for klart at påpege at det er en forlængelse af "Det gamle Testamente", det første, med temaet "øje for øje og tand for tand" altså et gengældelsens testamente og "Det nye Testamente", det andet, med temaet "du skal elske din næste som dig selv, og du skal ikke tilgive din næste syv gange hver dag men halvfjerdsindstyve gange syv gange", altså alkærlighedsbudskabet". "Det Tredje Testamente" kommer her som en uddybning af alkærlighedsbudskabet som Kristus forkyndte, og derfor uden med det absolutte slutfacit "Alt er såre godt".

Martinus beslutning om at hele hans værk skulle have betegnelsen ”Det tredje Testamente” blev taget ved at han fik en åndelig impuls (en intuitiv fornemmelse af, at sådan skulle det betegnes) da hans hovedværk for første gang skulle udgives på et egentligt kommercielt forlag, Borgens Forlag. Læs mere om Martinus beslutning i appendiks B hvor Rolf Elvings artikel ”Martinus sidsta stora beslut” er gengivet.

Af de ovenfor viste tekster fra det ufuldendte manuskript ser vi også klart at Martinus på ingen måde ønsker selv at blive krediteret for det han har åbenbaret. Han henviser til at det er det guddommelige der har talt, og at han kun har været formidleren. Af det han skriver ser vi at han er fuldstændig klar over, at nogle mennesker ikke forstår dette til fulde, og derfor vil sætte ham på en platform af en eller anden højde. Nogle vil muligvis endda opfatte ham som den inkarnerede guddom. Han prøver klart at tage disse mennesker ud af deres vildfarelse. Det er imidlertid ikke så let. Vi ser at Per Thorell havde sådanne tilbøjeligheder, og på trods af at Martinus prøvede at belære ham, kunne han ikke rigtig forstå det, han bibeholdt fortsat denne sin egen opfattelse af Martinus.

15.6 Martinus ønskede ikke at hans ufuldendte manuskript skulle udgives som en samlet bog

Tage Buch var Martinus privatsekretær i de sidste år af Martinus liv, og i hele den periode hvor Martinus arbejdede på det ufuldendte manuskript. Tage Buch fortæller mig, at Martinus, som vi jo ved, havde store problemer med synet, og til slut næsten ikke kunne læse mere. Vi ved også at Per Thorell hjalp Martinus med at renskrive manuskriptet. Samtidig rettede han lidt på sproget, han var jo en erfaren skribent og oversætter.

Tage Buch fortæller, at som tiden gik blev Martinus mere og mere opgivende med hensyn til at få fuldendt sit manuskript, idet han modtog Per Thorells renskrift med flere og flere røde rettelsesforslag til ordlyden, og i flere tilfælde følte Martinus at disse rettelser tenderede til at ændre på meningen og betydningen af det Martinus havde skrevet.

Dette sammenholdt med at Martinus faktisk ikke

rigtig kunne læse mere, og dermed havde svært ved at opretholde et klart overblik over manuskriptet som helhed, gjorde, at han følte situationen så vanskelig, at han hellere ville opgive at gøre manuskriptet færdig, end udgive noget han ikke var fuldt ud sikker på var som han ville have det. Dette på trods af, at han på hjemmefronten havde Mischa Lim til at hjælpe sig med alle daglige fornødenheder, inklusive at skrive på det nyligt indkøbte tekstbehandlingsanlæg.

Det er for mig let at forstå, at Martinus ikke ønskede, ved at udgive bogen, at autorisere en tekst som han ikke var fuldstændig sikker på, redegjorde til punkt og prikke for det han ønskede at meddele mennesker. Vi må huske at han altid gennemlæste det han udgav fem til seks gange før han var fuldstændig sikker på at det indholdsmæssigt var i orden. En sådan omhyggelighed var selvsagt umulig i dette tilfælde.

Han holdt derfor op med at skrive på dette manuskript, og gik derefter over til at beskæftige sig med andre, men mindre, ufuldendte arbejder, herunder at beskrive nogle af sine endnu ikke beskrevne og forklarede symbolbilleder.

Det der er sagt foran er ikke ensbetydende med at hans ufuldendte tekst ikke er i overensstemmelse med hvad han følte og mente, men udtryk for at han ikke følte sig helt sikker på at den var helt fuldkommen i sin beskrivelse. Han kunne derfor ikke autorisere denne tekst ved en udgivelse som bog. At teksten så kan bruges i andre sammenhænge som supplerende oplysning om Martinus syn på sin mission, er dermed ikke udelukket, da man med rette må sige at den i sin helhed svarer nøje til hvad Martinus i øvrigt har sagt.

At Martinus mente det alvorligt når han tilkendegav, at han ikke ønskede sit ufuldendte manuskript udgivet som bog, understregede han til fulde, idet han, den sidste nat på hospitalet, lige før han forlod det fysiske plan, sagde til Mischa Lim som var ved hans side på hospitalet: ”Der skal ikke udgives mere.” ”Det er færdig som det er.”, en udtalelse som ikke kan misforstås. Se endvidere meres om denne udtalelse i 13. Afsnit hvor Martinus sidste dage omtales.

*15.10 - Martinus forklarer her med sine karakteristiske fingerbevægelser.
Fotograferet i 1977. Martinus er her 87 år, - tb*

15.11 - Martinus fotograferet i 1972. - tb

15.11 - Erik Gerner Larsson fotograferet i 1971 i haven til Villa Rosenberg i Klint. Han taler her med forfatterinde Edith Stauffer; til venstre og hendes sekretær Alverna Taylor; begge USA. Fotografiet er taget to år før Gerner Larsen døde, netop i Villa Rosenberg, i 1973 i en alder af 65 år - tb